

## Hoe acht Brielse klokkenluiders de Klokkenluidersdag in Edam beleefden.

Rood geklede Brielse klokkenluiders (Mieke, Coby, Corrie, Leni, José, Marjan, Anke-Thea, Bas) verzamelden zich op 19 mei 2012 in alle vroegte bij het vaste verzamelpunt restaurant Lotus. Al wachtend ontspoon zich een bijna traditioneel tafereel: onze rode BKG kleding in allerlei formaten (polo's, shirts, fleecvesten, bodywarmers...) en leeftijden (dus verschillende logo's!) is altijd stof tot discussie en nader onderzoek! Dat we opvallen is zeker en daarmee is ook ons doel bereikt. Affijn, om 11 uur worden we in Edam verwacht en daarom fluks de auto's in met z'n achten. Marjan had als efficiënt secretaris de routebeschrijvingen en programma's paraat.



We kwamen op tijd aan en verbaasden ons al over de enorme 'Grote Kerk' van Edam. De helft stond in de steigers, dat beloofde wat. Bewonderend liepen we langs het meer dan 80 meter lange gebouw en de flamboyante begraafplaats.

Daar stonden de Edamse klokkenluiders ons al in het zonnetje op te wachten. Met een mooi gedrukt programma in de hand liepen we naar binnen. Donker...eh... koud! Ja, er mocht daarbinnen niet hoger dan 11 graden gestookt worden!



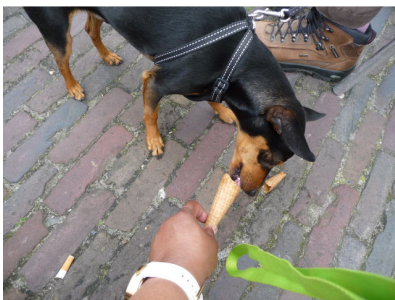
Er waren al vele klokkenluiders aanwezig die van de overdadige zelfgebakken koek snoepten en warme koffie dronken. Veel gezwaai, gelach, gegroet... Marjan overhandigde gauw de zware fles met Brielse alcoholische versnapering aan het Edamse gilde.

We verzamelden ons in het koor, ongeveer 80 mensen schat ik. Het welkomstwoord van de voorzitter der Edams gilde, Nico Vriend. Daarna een informatieve introductie van Alfred de Jong, de voorzitter van de stichting die nu eigenaar is van het kerkgebouw (inclusief toren!). De kerk bevat vele schitterende glas-in-loodramen (waarin ook Brielle voorkomt), de kerk is uiteraard ooit een keer ook afgebrand geweest, kortom een rijke historie en veel te restaureren. En veel fondsen te werven! Het viel mij op dat het gewelfde plafond niet gestookt was, de houten constructies lieten zich in hun oude doch fraaie blootje zien. Dan

bewonder je toch dat eeuwenoude vakmanschap!

We hoorden over Mozes en Samuel, de twee klokken die broederlijk in de toren hangen (kennelijk hebben ze daar mannelijke klokken!). Anderhalve eeuw lang hing echter alleen Mozes daar. Na een grote inzamelingsactie is Samuel, een flinke 6000-ponder, in 2004 in de toren opgehangen, nieuw gegoten door Eijsbouts. Nu worden die klokken elke(!) zondag door de klokkenluiders geluid, jazeker!

De kou in de kerk begon ik toch wel een beetje te voelen maar daar kwam Sjoerd van Geuns. Hij bezorgde ons veel vermaak met zijn anekdotische presentatie over klokken, foto's en al. Van de spijkers in onze Katrien tot het klokkengieten op straat in Utrecht. Van 'die Schweigerin', de 25 ton wegende klok in Keulen die tot 3x toe gegoten moest worden en nooit geklonken heeft tot scheve opschriften op de klokken (van die grap bediende Steven Butendic zich regelmatig!). Sjoerd en z'n maten hadden de nieuwe klokken in Kampen met de hand omhoog gehesen, 3 millimeter voor elke ruk, dat duurde uren en uren en geeft ons Briellenaars als luie donders het nakijken (dat zeg ik, want Sjoerd zou dat nooit zeggen, daarvoor is 'ie veel te aardig).



Tijd voor een warme soep en overheerlijke lunch die we zowel binnen als buiten in het zonnetje konden genieten. Daarna konden we kiezen tussen een rondleiding in kerk en toren of wandelen in Edam. Leuk, die vrijheid, we waren al nieuwsgierig naar Edam want dat stadje ziet er meteen bij binnenkomst heel uitnodigend uit.



Na een mooie rondwandeling, gesnuffel in wat winkeltjes en veel plaatjes kiekeken, gaf Mieke te kennen wel een ijsje te lusten. Zo gezegd, zo gedaan. Huisgemaakt Italiaans ijs, vermeldde het bordje. Laten we nu in de meest morsige Italiaanse 'snackbar' aller tijden terecht komen! Niemand is er ziek van geworden, laten we het daarop houden. Ook viervoeter Hayo snoepte vrolijk mee van de nogal oude oubliehoorns en het wat taaie ijs.

Na de luiding in de toren, prachtige diepe klanken, volgde de borrel die werd omlijst door lekkere hapjes en vooral veel Edammer kaas. Er werd nog een quiz gedaan, opnames van 'onze' klokken en dan moesten de gildes hun eigen klokken herkennen.

Nou, de Butendic is zonder twijfel te herkennen. Verder zullen we nergens op pochen of opbiechten.



Elk gilde kreeg een prachtig boek over de glazen van de Grote Kerk en daarnaast iedere aanwezige nog een mooie gildekaars.

De Amersfoortse luiders lieten als toegift hun klokkenluiderslied horen onder bijval die wel luider was dan de koorzang zelf. Alle lof voor hun durf en inzet! Vivos voco...



Ondertussen had Mieke (die zeker iets goed te maken had vanwege het ijsje?) een restaurantje geregeld en togen we dus naar Café Gevangenpoort waar we ons graag lieten ophouden door lekkere pizza's, pasta's en toetjes. We stelden vast dat Bas zich uitstekend staande had weten te houden als enige heer in gezelschap van 7 dames-klokkenluiders. Hij veegde het voorhoofd af en verzocht ons hier geen ruchtbaarheid aan te geven.

De schrijver dezes heeft van de terugweg niets meegekregen. Die sliep zoet achterin hoewel sommigen beweren dat er gesnurkt werd.

Foto's van  
Marjan van der Linden en  
Anke-Thea Dijkman (tekst)

